Annus XI - Vol. XI 1 Septembris 1919 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

CONSTITUTIO APOSTOLICA

S. SEBASTIANI FLUMINIS IANUARII

DE ERECTIONE INSIGNIS COLLEGIATAE ECCLESIAE

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Legitimis litteris, ab Ordinario S. Sebastiani Fluminis Ianuarii recognitis et approbatis, pius vir Emmanuel Vieira dos Santos, anno millesimo septingentesimo sexagesimo quarto, venerabili Confraternitati in eadem urbe erectae, a sancto Petro Apostolo nuncupatae et in ecclesia eiusdem nominis constitutae, capitalem summam quadraginta duorum millium cruciatorum donavit, ea lege ut, detractis duobus millibus cruciatorum, in peculiares fines erogandis, reliquum tuto ac utili modo collocaretur, ad creandum et rependendum ex parte chorale quoddam servitium quinque Capellanorum, qui diurnum et nocturnum officium cum missa cantata, more Canonicorum, in praedicta ecclesia sancti Petri obirent; ex parte vero ad ipsam capitalem sortem fructuum cumulatione augendam, quo paullatim posset Capellanorum numerus et chorale servitium incrementum obtinere.

Voluit insuper pius vir ut legatae sortis administratio et patronatus activus super Capellanos eorumque chorum propria essent Confraternitati, passivum vero patronatum obtinerent consanguinei sui, iuxta leges in praefatis litteris contentas.

Res porro tam utiliter a Sodalitio gestae fuerunt, ut sors capitalis et numerus choralium in praesenti aucti mirabiliter sint.

Quapropter praefatae venerabilis Confraternitatis Moderatores, suffragante dilecto filio Nostro Ioachim, tituli sanctorum Bonifacii et Alexii, S. R. E. Presbytero Cardinali Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti, hodierno Archiepiscopo Fluminis Ianuarii, cum favorabili voto Capituli Metropolitani, quibus quoque accessit Apostolici Nuntii penes Rempublicam Brasilianam commendatio, a Nobis petierunt ut Capellanorum chorus in Canonicorum Capitulum immutaretur et ad Collegiatae Insignis honorem eveheretur.

Nos autem, referente dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali S. Congregationis Consistorialis Secretario, prae oculis habentes quae exposita hucusque sunt, et considerantes S. Petri Apostoli Ecclesiae dignitatem, eiusque amplitudinem, instructum, ornatum ac dotem, quae omnia ad Collegiatae decus habendum conferunt, oblatas preces benigne excipiendas censuimus et decrevimus.

Quocirca per praesentes Litteras, de Apostolicae potestatis plenitudine, suppleto etiam, quatenus opus sit, quorum intersit, vel sua interesse praesumant consensu, chorum Capellanorum praedictae Ecclesiae S. Petri Apostoli in Canonicorum Collegium et Capitulum erigimus et constituimus, ipsamque ecclesiam ad Insignis Collegiatae honorem evehimus, cum omnibus iuribus, privilegiis, honoribus et officiis, quae ceteris Collegiatis et Capitulis, ad tramitem iuris et Codicis ecclesiastici, sunt propria, et hisce speciatim servatis legibus, scilicet: ut sexdecim sint Capitulares, quorum quattuor sint Dignitates, ex quibus prima erit Praesidis, altera Archipresbyteri, tertia Praepositi, quarta Capellani Magni, et duo Officia, Poenitentiarii et Theologi, qui ex Ordine ceteros simplices Canonicos praecedent. Simplices autem Canonici erunt sex ordinis sacerdotalis, duo ordinis diaconalis, duo ordinis subdiaconalis; atque octo choralia beneficia seu mansionariatus pariter constituimus ac erigimus, ita nempe ut octo habeantur sacerdotes mansionarii in Canonicorum auxilium, sicut in ceteris Capitulis moris est.

Indulgemus insuper ut, facta erectione dictae Ecclesiae Collegiatae, dilectus filius Noster Ioachim, tituli sanctorum Bonifacii et Alexii, S. R. E. Presbyter Cardinalis Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti, hac vice tantum, sine ulla aliarum Litterarum Apostolicarum expeditione et absque concursu pro Poenitentiarii et Theologi Officiis, canonice conferat tum Dignitates, tum Officia, tum Canonicatus et Mansionariatus. Futuris vero vacationibus memoratae Dignitates de collatione erunt Apostolicae Sedis, reliqua vero beneficia iuxta novi Codicis praescripta

conferantur, reservato tamen iure patronatus passivo pro consanguineis Fundatoris, iuxta eiusdem Fundatoris voluntatem.

Attentis denique omnibus, de speciali gratia, in exemplum non trahenda, benigne indulgemus ut, post laudabile triginta annorum chorale servitium, praefatae Dignitates, Canonici atque Mansionarii impetrare a S. Congregatione Concilii possint iubilationis indultum.

Quae autem hisce Litteris Apostolica auctoritate a Nobis decreta sunt, nemini, ullo unquam tempore, infringere, aut iis repugnare, vel quomodolibet contraire liceat. Si quis, quod Deus avertat, hoc attentare praesumpserit, sciat obnoxium se evasurum esse poenis a sacris canonibus contra obsistentes exercitio ecclesiasticae iurisdictionis statutis.

Ad haec autem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Angelum Hyacinthum Scapardini, Archiepiscopum Titularem Damascenum, in Brasiliana republica Apostolicum Nuntium, eique tribuimus necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemcumque alium, in ecclesiastica dignitate constitutum, et definitive pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura, iniuncto eidem onere intra sex menses a data praesentium Litterarum computandos, ad Sacram Congregationem Consistorialem transmittendi exemplar, authentica forma exaratum, peractae exsecutionis.

Decernimus denique has praesentes Litteras valituras, contrariis quibuslibet, etiam peculiari et expressa mentione vel derogatione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo nono, die decima sexta mensis maii, Pontificatus Nostri anno quinto.

O. Card. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

C. Card. DE LAI, *Ep. Sabinensis.*
Secret. S. Congreg. Consistorialis.

Raphaël Virili, *Protonotarius Apostolicus.*
Lodovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XVIII, n. 29.

EPISTOLAE

I

AD ANTONIUM S. R. E. PRESB. CARD. MENDES BELLO, PATRIARCHAM OLYSSIPONENSEM CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS LUSITANIAE: DE INEUNDA RATIONE AD RES ILLIUS ECCLESIAE RELEVANDAS.

Dilecte fili Noster et venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae semper Nobis fuit spes, fore ut in melius aliquando, Deo favente, res ecclesiae Lusitanae verterent, eam quidem communes litterae, quas proxime ad Nos misistis, confirmaverunt. In his enim non modo insignem illam erga Christi Vicarium vestram pietatem agnovimus, sed etiam inita a vobis in annuo coetu consilia susceptaque studia libentissime didicimus. Profecto dubitari non potest quin ista pastoralis sollertia et animorum consensio valde Lusitaniae eventura sit frugifera; in quo ipso egregiam Nuntio Nostro, quem vos laetabundi accepistis, navabitis operam. Iam vero duo sunt, quae praecipue commendata vobis volumus. Primum est de institutione Cleri adolescentis; qui cum maxime spem contineat relevandae istius rei catholicae, summopere vos scilicet curabitis, ut non solum vocatione sua sancta dignus evadat, sed par etiam aptusque populi necessitatibus. Qua in re sane non necesse habemus vos hortari, ut delectos de vestris clericis in Lusitano huius almae Urbis Collegio educari ad sacerdotium velitis. Nam, cum nusquam alibi praesto sint sacrae iuventuti uberiora, quam Romae, ad pietatem doctrinamque colendam praesidia, tum inest in hoc ipso Collegio tamquam peculiare vinculum vestrae coniunctionis cum hac Apostolica Sede, cui quidem scimus vos in exemplum esse devotos. Praeterea, quoniam plurimum possunt in utramque partem ea quae cotidie vel in certos dies scripta vulgantur, vos vigilabitis, ut his quoque armis catholici homines ad principia institutaque christiana tuenda recte utantur ac sapienter: est enim periculum, ne per imprudentiam potius obsint, quam prosint religioni. De Codice autem in usum deducendo, spectatae prudentiae studioque vestro plane confidimus; quod si aliqua in re nimium adesse difficultatis vobis videatur, non equidem maternam Ecclesiae indulgentiam patiemur a vobis desiderari. Cum Ecclesiae autem legibus leges non modo non pugnare, sed congruere debere civitatis, palam est, quum morum disciplina, unde publici ordinis tranquil-

litas exsistit, religione, tamquam suo fundamento, nitatur. Etenim « nisi « Dominus aedificaverit domum, in vanum laboraverunt qui aedificant « eam ». In quo certe vos, Ecclesiae sanctae agentes causam, simul vestrum communis patriae amorem probabitis. Nosque, auspicem divinorum munerum praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster et venerabiles fratres, cunctoque vestro clero ac populo apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, in festo Apostolorum Principum, MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. PAULINUM LADEUZE, RECTOREM, ITEMQUE AD DOCTORES DECURIALES UNIVERSITATIS LOVANIENSIS: DE HAC IPSA QUAMPRIMUM IN PRISTINUM RESTITUENDA.

Dilecti filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Quamquam, quoad luctuosissimum bellum tenuit, in cuius quidem initio Pontificatum suscepimus, non licuit vobis, propter exitium patriae vestrique cladem Athenaei, communibus Nos adire litteris, numquam dubium Nobis fuit, quin ita erga Nos animati essetis, quemadmodum filios deceret amantissimos. Nunc, legentes vestram epistolam, mirifice delectati sumus illa pietatis et obsequii in Nos et hanc Apostolicam Sedem significatione pulcherrima; quae scilicet eo Nobis accidit iucundior, quo acrius contendisse scimus improbos homines, ut vos a Nobis abalienarent. Etenim, cum, doloribus omnium tamquam Nostris affecti, quantum erat in Nobis daremus operam ut tantorum malorum finis approperaret, intereaque miserias omne genus levare niteremur, illud Nostram augebat aegritudinem, non paucos esse qui quaevis vel consilia vel conata vel coepta Nostra maculis odiosarum suspicionum aspergerent, aut etiam indigne criminarentur.

Itaque peropportune affirmatis: in acerrima contentione belli, quae tantam usquequaque animorum offensionem coniunctam haberet, Nos ex Nostra ipsa parentis communis conscientia, cum plurimi utrobique essent Ecclesiae filii, eam debuisse agendi rationem sequi ut neutri parti studere videremur, eaque re, nullis iure suspecti, omnibus prodesse possemus; cum autem hanc rationis aequalitatem adhiberemus ad

omnes, singulari tamen curae Nobis fuisse Belgium, atque illud ante omnia in pristinum esse restituendum semper edixisse. Haec vero aperte profitentibus vobis, sperandum est simplices ac rudes bene multos quos malevolentissimae illae obtrectationes deceperint, tandem errorem deposituros. Vos autem cum de vestris rebus omnibus tum maxime de relevanda ista Universitate Nobis curae esse pro certo habeatis volumus: cuius quidem descripta a vobis species sane miserabilis vehementer Nos movet, contemplantes quam magnis acceptis vulneribus e bello emergat. Equidem intelligimus ad ornamentum et utilitatem Belgici nominis multum interesse ut istud doctrinarum nobilissimum domicilium celerrime revirescat: quam ad rem et iam contulimus aliquid, ut ipsi gratis animis commemoratis, neque posthac desiderari patiemur, quicquid Nobis fuerit facultatis. Ceterum Belgii laborantis causam, quae eadem Nostra est, Deo vehementer commendamus, precamurque ut omnem lacrimam ab oculis vestris sua benignitate abstergat. Divinorum auspicem munerum praecipuaeque Nostrae benevolentiae testem, apostolicam benedictionem vobis, dilecti filii, vestrisque alumnis universis amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die VII iulii MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. AUGUSTINUM GARAGNANI S. I. DE ERIGENDO « ISTITUTO DI COLTURA FILOSOFICA E RELIGIOSA » APUD GREGORIANAM UNIVERSITATEM.

Diletto figlio, salute ed apostolica benedizione. — Nel decorso anno vedemmo con vivo compiacimento iniziarsi in cotesta insigne Università il corso superiore di religione per il laicato, col fine di promuovere la difesa scientifica ed una penetrazione più profonda del pensiero cristiano fra le persone colte della società. Questo seme gettato da esperte mani e fecondato da alacre zelo in un terreno che Noi conoscevamo bramoso di raccorglielo, Ci infondeva nel cuore la speranza di una mèsse ubertosa e consolante. Ed ora siamo ben lieti di poter constatare che i risultati di questo primo anno scolastico bene hanno corrisposto alle Nostre previsioni. Anzi come voi, diletto figlio, Ci avete testè riferito, tale è stato il felice successo dell'opera da consigliare ad

ampiarla e trasformarla in una organizzazione più perfetta, col titolo di « Istituto di coltura filosofica e religiosa », annesso all'Università Gregoriana, retto dal Consiglio della stessa Università e sostenuto dai professori del medesimo Ateneo. Il nuovo Istituto non avrà altra mira, come voi Ci avete dichiarato, che d'irradiare sulle intelligenze colte dei contemporanei la luce serena che emana dalla Cattedra di San Pietro e di suscitare un fascio di sane e vigorose energie per la causa della religione e della Chiesa. Non è a dubitare che intendimenti siffatti ottengano il loro pieno conseguimento, data la valentia e l'alacrità del Corpo dirigente e docente, lo sperimentato buon volere degli uditori, nonchè la serietà e l'opportunità del programma. Ond'è che sentiamo farsi anche maggiori quelle speranze che furono da Noi concepite all'inizio di quest'opera e comprendiamo di potere a buon diritto attendere dalla saggia iniziativa il più largo contributo alla restaurazione cristiana della parte intellettuale della società. E quanto sia necessario questo contributo si comprenderà di leggieri ove si consideri che, mentre Noi nell'adempimento della Nostra divina missione non cessiamo, coll'aiuto soprattutto dei vescovi e del clero, di diffondere in ogni luogo della terra e d'inculcare nelle menti e nei cuori la verità della dottrina cristiana, fedeli al divino mandato: *Praedicate Evangelium omni creaturae,* i nemici della Chiesa si sforzano con incessante pervicacia di coprir di zizzania e cioè di ogni sorta di pregiudizi e di errori, il terreno da Noi seminato colla buona semenza del Vangelo e per meglio giungere alla vasta massa delle ignare e semplici moltitudini, prendono a primo obiettivo le classi studiose, e con ingannevoli teorie le battono in breccia nelle Università, nelle stampe, nei discorsi. Per ciò Noi riteniamo provvidenziale e più che mai adatta all'età nostra la fondazione di una palestra di coltura superiore filosofica e religiosa per il laicato, particolarmente in questa alma città, che, essendo il centro del cristianesimo e la residenza del supremo Gerarca della Chiesa cattolica, anche nei riguardi del ceto laicale, deve essere come faro di luce al mondo intero nella profonda conoscenza e nella intrepida difesa della nostra santa religione. In ordine al suddetto magistero filosofico e religioso per il laicato Noi, diletto figlio, vi abbiamo espresso sentimenti di paterna compiacenza e di lusinghiera fiducia; e dopo ciò non vogliamo omettere di tributare il ben meritato encomio a voi ed ai vostri benemeriti colleghi, nonchè a tutti quei volenterosi uditori che nel decorso anno col frequentare assiduamente e studiosamente la scuola corrisposero con fedeltà ed amore ai desideri Nostri, alle vostre commendevoli sollecitudini ed ai sublimi scopi della benemerita istituzione e mostrarono di sapere degnamente

apprezzare il valore di quella scienza che vale ad assicurarci l'eterno vero e l'eterno bene, e dalla quale il misero mondo devia nell'inganno, nell'incoscienza, nell'infelicità. In attestato di paterna benevolenza ed in auspicio dei celesti aiuti, che invochiamo abbondanti sull'erigendo Istituto, impartiamo di cuore a voi, diletto figlio, alla direzione, al corpo insegnante ed ai singoli alunni l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, li 20 luglio 1919.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD R. P. D. MARTINUM HIERONYMUM IZARD, ARCHIEPISCOPUM BITURICENSEM, QUINQUAGESIMO REDEUNTE ANNO CUM IMAGINI DOMINAE NOSTRAE A S. CORDE IESU IN BASILICA EXOLDUNENSI AUREA CORONA IMPOSITA EST.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Inter mariales aedes, quibus Gallia feliciter nobilitatur, merito sane praeclarum locum obtinet Exoldunensis Basilica a b. m. pientissimo viro Iulio Chevalier, Societatis Missionariorum Sacratissimi Cordis Iesu conditore, excitata. Cum enim ibidem sacra effigies Dominae Nostrae a Sacro Corde Iesu publicae venerationi proposita esset et Sodalitas constituta, tam impense huiusmodi cultus, eorum religiosorum studio, in primisque generalium Moderatorum - quos inter memorare libet dilectum filium Eugenium Meyer, qui nunc eidem Societati praeest - provectus est, ut non solum per Europam sed in longinquas etiam regiones mirifice propagaretur. Nunc autem auspicato contingit ut annus propediem expleatur quinquagesimus ex quo rite a perillustri Archiepiscopo Bituricensi Carolo A. de la Tour d'Auvergne, nomine quidem decessoris Nostri f. r. Pii IX, aurea corona Imagini illi augustae imposita est. Equidem gaudemus istic, uti nuntiatur, sollemnia apparari celeberrima, teque in hanc rem pastorales litteras ad tuum gregem dedisse; optamusque ut cum peregrinantium bonorum agmina, Episcopis praeeuntibus, undique ad simulacrum Virginis confluent, laborantem his miseris temporibus Dei Ecclesiam omnes Ipsi commendent. Ac certe tanta est beneficiorum copia quae ex benignitate divinae Matris in populum christianum, postremo maxime bello, tamquam e perenni fonte profluxit, ut dubium non sit quin ingentem agat optimus quisque gratiam, quae in coronam

gloriae capiti eius pulcherrimam praefulgeat. Interea, ad augendum laetabilis rei fructum, perlibenter haec damus:

I) ut quicumque die VIII proximi mensis septembris ecclesiam quamlibet vel sacellum inviserint, ubi sodalitas constituta sit cum Archisodalitate Dominae Nostrae a S. Corde Iesu consociata, ii omnes plenariam indulgentiam, consuetis Ecclesiae conditionibus, semel lucrentur;

II) ut plenariam admissorum veniam ii omnes *toties quoties* impetrent qui Exoldunensem Basilicam inviserint;

III) ut altaris privilegio sacerdotes omnes fruantur qui eo die in eadem Basilica sacrum facient;

IV) ut S. R. E. Cardinalis aut Archiepiscopus, qui sacris sollemnibus praeerit, papalem benedictionem impertiat.

Atque auspicem divinorum munerum et praecipuae benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, tuo clero populoque, ac praesertim dilecto filio Eugenio Meyer eiusdemque familiae universae, apostolicam benedictionem amantissime largimur.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XV mensis augusti, in festo B. Mariae Virginis sideribus receptae, MCMXIX, Pontificatus Nostri anno quinto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECLARATIO

CIRCA NATURAM QUASI-PAROECIARUM VEL MISSIONUM DIOECESUM QUARUNDAM POST CODICIS IURIS CANONICI PROMULGATIONEM.

Ex dioecesibus, quae, ante Constitutionem *Sapienti consilio,* iurisdictioni S. C. de Propaganda Fide subiiciebantur, postea vero in ius commune traductae sunt, nonnulla dubia fuerunt proposita circa naturam paroeciarum seu missionum, in quas eaedem dioeceses partiuntur et circa iura atque officia rectorum earundem.

Sacra autem haec Congregatio, auditis plerisque praedictarum dioecesum Ordinariis ac re mature perpensa, haec in re censuit declaranda:

I. Ex Can. 216 Cod. I. C. indubium est, partes dioecesum ut supra, quibus peculiaris rector pro animarum cura sit adsignatus, uti *paroecias* in posterum haberi atque eo nomine appellari debere; reservata appellatione *quasi-paroeciarum* vel *missionum* partibus in quas, pro cura animarum, dividuntur Vicariatus apostolici et apostolicae Praefecturae.

II. Ad constituendas paroecias requiritur quidem Ordinarii decretum, per quod territorii fines, sedes paroecialis et dos tam pro cultu quam pro sacerdotis sustentatione determinentur; necesse tamen non est inamovibilitatem rectori assignari; quin imo, si iustae adsunt causae, *amovibilitas* in ipso creationis decreto declarari potest, iuxta canones 1411, §. 4, 454, § 3, et 1438.

III. Quod si exiguus aut fluctuans fidelium numerus, vel absoluta congruae dotis carentia erectionem quarundam ecclesiarum in paroecias minime suadeant; huiusmodi ecclesiae uti *subsidiariae* vel *capellaniae* habeantur intra fines alicuius paroeciae, cuius in ditione ac dependentia manebunt, donec paroecialitatem propriam assequi poterunt.

IV. In constituenda erigendarum paroeciarum dote prae oculis habeantur quae in Codice statuuntur, cann. 1409, 1410 et 1415, § 3.

V. Erectione porro, uti supra, canonice peracta, rector paroeciae, sive parochus, sive vicarius oeconomus obligatione tenentur applicandae

Missae pro populo; a qua eximuntur rectores ecclesiae subsidiariae vel capellaniae. Quod quidem onus si nimis grave reperiatur, ad Sanctam Sedem recurrendum erit pro opportuna reductione.

Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 1 augusti 1919.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, SSmus D. N. Benedictus XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

31 iulii 1919. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Mocissensi praefecit R. P. D. Adulphum Fritzen, hactenus episcopum Argentoratensem.

— Titulari archiepiscopali ecclesiae Attaliensi, R. P. D. Willibrordum Benzler, hactenus episcopum Metensem.

1 augusti. — Cathedrali ecclesiae Argentoratensi, R. P. D. Carolum Iosephum Eugenium Ruch, hactenus episcopum Nanceyensem et Tullensem.

— Cathedrali ecclesiae Metensi, R. D. Ioannem Baptistam Pelt, praelatum domesticum Sanctitatis Suae, eiusdem dioeceseos vicarium generalem.

— Titulari episcopali ecclesiae Madaurensi, R. P. D. Ignatium Le Ruzic, hactenus episcopum Caiesensem.

9 augusti. — Metropolitanae ecclesiae Fogarasiensi et Albae-Iuliensi graeci ritus S. R. E. uniti, R. D. Basilium Suciu, hactenus vicarium capitularem eiusdem archidioecesis.

13 augusti. — Titulari episcopali ecclesiae Orthosiensi, R. P. Hippolytum Ulivelli, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit vicarium apostolicum regionis *Gran Chaco.*

— Titulari episcopali ecclesiae Catennensi, R. P. Raimundum Calvo, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit vicarium apostolicum regionis *El-Beni* in Bolivia.

18 augusti. — Abbatiae *nullius dioeceseos* SSmae Trinitatis Cavensis, R. P. Placidum M. Nicolini, O. S. B. Congregationis Cassinensis primitivae observantiae, hactenus abbatem monasterii vulgo *Praglia.*

III

NOMINATIO

26 augusti 1919. — SSmus D. N. Benedictus PP. XV deputavit R. P. D. Augustum Curi, episcopum Calliensem et Pergulanum, in *Administratorem Apostolicum dioecesis Maceratensis.*

IV

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IUXTA CAN. 1594, § 2

Iuxta can. 1594, § 2 *Codicis Iuris Canonici* pro appellatione:

Rmus Archiep. Coloniensis designavit Ordinarium Monasteriensem.
» » Bisuntinus, Ordinarium Nanceyensem et Tullensem.
» » Lisbonensis, Ordinarium Eborensem.
» » Salisburgensis, Ordinarium Viennensem.
» » Olmucensis, Ordinarium Reginae-Gradecensem.
» » Sancti Francisci in California, Ordinarium Montereyensem Angelorum.
» » Quebecensis, Ordinarium Trifluvianensem in Canada.
» » Barensis, Ordinarium Tranensem et Barolensem.
» » Brundusinus, Ordinarium Barensem.
» » Lancianensis, Ordinarium Pinnensem et Atriensem.
» » Tarentinus, Ordinarium Barensem.

Quas designationes SSmus D. N. Benedictus Pp. XV approbare dignatus est.

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE EPISCOPORUM SANCTAE SEDI IMMEDIATE SUBIECTORUM.

Vigore can. 1594 *Codicis Iuris Canonici* et art. V decreti *Conciliorum provincialium* a S. C. Consistoriali editi sub die 15 februarii 1919 pro electione tribunalis secundae instantiae:

Rmus D. Herculanus Marini, Archiepiscopus Amalphitanus, designavit Ordinarium Salernitanum.

Rmus D. Ioannes Scotti, Archiepiscopus Rossanensis, Ordinarium Sanctae Severinae.

Rmus D. Franciscus Moretti, episcopus Interamnensis et Narniensis, Ordinarium Spoletanum.

Rmus D. Andreas Cassulo, episcopus Fabrianensis et Mathelicensis, Ordinarium Camerinensem.

Quas designationes SSmus D. N. Benedictus Pp. XV benigne approbare dignatus est.

Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 18 augusti 1919.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

CUNEEN. ET UTINEN.

PRAECEDENTIAE

17 maii 1919

SPECIES FACTI. - 1. Quum ecclesiae cathedralis Cuneensis Capitulum sua statuta obtulisset Episcopo, ut hic eadem ad normam Codicis noviter dati reformaret, et Episcopus, alacriter operi incumbens, opportunas immutationes inducendas proposuisset, has omnes ultro libenterque Canonici acceptarunt, praeter unam illam quae Vicario Generali, ad normam can. 370, § 1, tribuit « praecedentiae ius super omnibus... digni- « tatibus et canonicis ecclesiae cathedralis, etiam in choro et actibus « capitularibus, nisi clericus caractere episcopali fulgeat, et Vicarius « Generalis eodem careat ». Prior enim Parochus, prima Capituli in dicta cathedrali dignitas, de sui Episcopi venia, adversus hanc propositam statutorum modificationem recursum ad S. H. Congregationem interposuit, plura pro sui iuris possessione afferens, quibus innixus sequentis dubii resolutionem reverenter petiit, nimirum: *An Vicario Generali Cuneen. ius praecedendi competat super Priore Parocho ecclesiae cathedrali in casu.*

2. Dum praecedentis dubii disceptatio iam concludebatur, quaestio fere eadem excitata est in Capitulo Utinensi: siquidem, accedente ad

chorum vestibus canonicalibus induto Vicario Generali, noviter inter Canonicos cooptato, quidam e capitularibus existimarunt eidem competere praecedentiae ius super omnibus capitularibus, non exclusis dignitatibus, ad normam can. 370; ceteri ex adverso censuerunt hoc praecedentiae ius deberi Vicario Generali, dumtaxat si hic accedat habitu vicariali indutus, non vero si accedat indutus habitu canonicali. - Controversia ad Archiepiscopum delata, hic in scriptis respondit: « che dopo « il Codice non era più il caso di ricorrere all'antica distinzione dei « Canonisti, e che quindi il Vicario Generale, anche presentandosi in « coro come semplice canonico, deve avere la precedenza, rimanendo « inalterati gli altri diritti della prima dignità »; sed capitularibus huic resolutioni non acquiescentibus, idem Archiepiscopus huic S. Congregationi solvendum remisit dubium: *An ius praecedentiae super omnibus dignitatibus et canonicis ecclesiae cathedralis spectet Vicario Generali in choro veste canonicali induto.*

Animadversiones. - Contendit Prior Parochus Cuneensis per illatam in statuta modificationem laesa fuisse iura canonico Priori possessione supra centenaria quaesita, contra praescriptum can. 4. Etenim ex bulla erectionis Capituli Collegiati, d. 4 sept. 1703, « Prior *caput* ipsius Eccle- « siae collegiatae exsistat, et curam ipsius Ecclesiae Collegiatae, choro, « capitulo, processionibus, et aliis actibus et functionibus ... *iurisdictionem* « *et praeeminentiam habeat* »: idipsum constat ex bulla erectionis dioecesis, a. 1817, qua collegiata erecta quidem est in cathedralem, sed servatis omnino antiquis dignitatibus cum eadem praeeminentia canonici Prioris: unde etiam in bulla provisionis hodierni canonici Prioris, a. 1889, dicitur Prior esse *prima dignitas post episcopalem.* Quae quum ita sint et quum can. 370 nullo modo revocet contraria privilegia, concludendum videtur, ad normam can. 4, nullam immutationem in casu, vel post Codicem, esse faciendam.

Attamen ab hac argumentatione non abest aequivocatio. Sane nemo contestatur Priori Parocho Cuneensi ius praesidendi coetibus capitularibus et retinendi in Capitulo primam dignitatem. Hoc quidem ius illi agnoscit allegata Bulla erectionis collegiatae (a. 1703) et conservat Bulla erectionis cathedralis (a. 1817); sed neque Codex huic iuri detrimentum aliquod affert, quum nihil definiat quoad ordinem et numerum dignitatum in Capitulis, ut liquet ex can. 393, 408. Quapropter sicuti ante Codicem ita postea perseverare dicenda est illa varietas circa numerum et ordinem dignitatum, quam iam suo tempore testabatur B. Raymundus in *Summa*, l. III, tit. 27, § 5: « hac de re fere quot sunt ecclesiae, tot

« sunt consuetudinum varietates »: cfr. etiam Conc. Trid. sess. XXV, cap. 6, *de ref.* Ita e. g. quaedam Capitula unam habent dignitatem, quaedam duas, quaedam etiam septem; pariterque v. g. *decani* dignitas quae in Hispania est prima in Bavaria est secunda; *Archidiaconus* in Gallia prima dignitas in Austria quandoque tertia recensetur. Nihil igitur obstat ex parte Codicis quominus Prior Parochus in Cathed. Cuneensi prima dignitas habeatur.

Ab hac vero quaestione de *interna* constitutione cuiusque Capituli, omnino independens est quaestio de iure praecedentiae definiendo inter personas sive physicas sive morales. Norma seu lex ad rem plane est *mutabilis,* ideoque per eius mutationem non tolluntur vera iura quaesita, licet de facto fieri possit ut qui antea praecedentiam non habebat, postea habeat, et vicissim. Quamobrem frustra adversus effectus mutatae legis provocatur ad praescriptum can. 4 de iure quaesito non tollendo.

Haec ut plenius intelligantur duo consideranda sunt: illud primum quod iura quaesita spectantur in *personis* individuis, concretis, sive physicae sint sive morales: e contrario praecedentia statuitur inter *munera,* officia, qualitates, in abstracto (v. gr. antianitas, ordo sacerdotalis, etc.). Itaque si lex mutat ordinem praecedentiae inter diversa *munera,* non ideo tollit iura quaesita personis eadem munera obtinentibus.

Praeterea, can. 4 de non sublatis per Codicem iuribus quaesitis, in eo habet fundamentum, quod lex, per se, non agit retrorsum, seu non habet vim retroactivam ut dici solet, quum « respiciat futura, non praeterita » prouti habet can. 10. Id tamen non significat generatim legem non posse in futurum supprimere ius quod quis habet dum illa promulgatur, sed tantum non posse eam tollere in futurum ius quod quis, dum lex promulgatur, habet *dependenter a facto praeterito,* dum bene potest tale ius tollere in futurum, si sit *independens* ab aliquo facto praeterito. Ita v. g. *diaconus* qui ante Codicem accepit collationem paroeciae, habet ex facto praeterito collationis ius quaesitum in paroeciam: quamobrem lex can. 453 exigens ad officium parochi *sacerdotium* et auferens diaconis capacitatem ad tale officium, profecto nequit auferre tali diacono capacitatem: eo ipso quia nequit agere retrorsum, nequit ius quaesitum tollere, dum ageret retrorsum tolleretque ius quaesitum si auferre praetenderet capacitatem dependentem omnino a facto praeterito. E contrario vir constitutus in xv aetatis anno in vigilia Pentecostes anni 1918 habilis erat ad contrahendum matrimonium, quam habilitatem sustulit profecto insequenti die Codicis can. 1067 exigens xvi aetatis annum. Agebatur enim de supprimendo in futurum, ius *nullo modo dependens a facto praeterito,* ideoque lex illam habilitatem tollens, nequa-

quam egit retrorsum nec sustulit quaesitum ius. Ratio namque cur iuvenis xv annorum sit inhalilis ad matrimonium est *praesens eius aetas*, non factum praeteritum, quia nullo umquam tempore quispiam ius habuit quaesitum ad matrimonium ante aetatem *a lege ipsa* permissam. A pari, in nostro casu, qui, quum sit prima dignitas Capituli, habebat praecedentiae ius in choro super Vicario Generali, ita disponente lege quae tunc vigebat; hodie, mutato hoc iure et sancita praecedentia Vicarii Generalis etiam super dignitatibus, idem ille, quamquam sit et maneat prima dignitas, iam nequit praetendere praecedentiam quam habebat; quia nimirum hoc ius per legem fuit in futurum sublatum independenter a facto praeterito, immo per solam legis mutationem; quum numquam prima dignitas habuerit praecedentiae ius super illis quos lex ei quoad praecedentiam anteponeret. Id manifestius quoque, si oporteret, redderetur considerando quod, si argumentum istud de iure quaesito non tollendo in casu valeret, valeret pro omnibus et singulis Capitulis, et ideo in nullo Capitulo locum haberet praescriptum can. 370. Enimvero in omnibus et singulis Capitulis, prima dignitas, in functionibus choralibus et capitularibus, super Vicario Generali qui ut simplex canonicus accederet, praecedentiam habebat ante Codicem.

Codicem autem immutasse de facto ius antea in hac parte vigens, res est manifesta: immo leges de praecedentia in Codice contentae sunt et apparent ex illis legibus quae « totam de integro ordinant legis prioris « materiam » (can. 22) et ideo ad normam can. 6, n. 1, quaslibet leges sive particulares sive contrarias omnino abrogant. Enimvero in Codice primum (can. 106) inveniuntur normae generales, perspicuae illae ac omnino rationabiles, hanc materiam ordinantes, quae singulis locis variis muneribus applicantur, utpote nominatim in can. 370 officio Vicarii Generalis. Frustra quid simile perquires in toto corpore iuris (cfr., v. g., can. 1 et 15, X, *de maior. et obed.*, I, 33; Extrav. Ioann., XXII eod; Conc. Trid., sess. XXV, can. 6 et 17 *de ref.*): ubi nonnisi lacinias invenies, praeter quas, ad moderandum ius praecedentiae, non supererat nisi congeries resolutionum S. R. C., atque usus et observantia. Signanter circa munus Vicarii Generalis ex densa et intricata sylva decisionum S. R. C. id demum erui poterat: Vicario Generali deberi primum locum ante Capitulum non exclusis dignitatibus, tam absente quam praesente Episcopo (quamvis hoc postremum magis erat controversum) si interveniebat ut Vicarius Generalis et in habitu vicariali, non autem si uti canonicus et in habitu canonicali. Id autem praeterquam satis incongruum esset, quum Vicarius Generalis cogeretur vel *distributiones chorales* (in prima hypothesi); vel *praecedentiam* (in altera) amittere, non

ubique erat receptum: immo quum ea de causa controversiae et lites et rixae non cessarent, universale remedium inventum fuerat, standum esse hac in re consuetudini cuiusque ecclesiae (Ferraris, sub voc. *Vicarius Generalis*).

Merito itaque Codex totam *ex integro* hanc materiam ordinavit non modo praecedentiam definiens quoad singula munera, sed etiam principia generalia statuens unde illae singulae sanctiones aestimarentur. In nostra specie can. 370 prona est applicatio horum principiorum prout can. 106 ponuntur: ibi enim legitur: « 1) qui alius personam gerit ex eadem « obtinet praecedentiam; 2) cui est auctoritas in personas sive physicas « sive morales eidem est ius praecedentiae supra illas »: quae duo principia evidenter obtinent in munere Vicarii Generalis respectu cuiuslibet membri aut dignitatis Capituli et etiam integri Capituli (cfr. can. 368), quum ille teneat locum Episcopi et habeat iurisdictionem in omnes et singulos clericos dioecesis, non exclusis canonicis et dignitatibus ecclesiae cathedralis. Itaque ordinata noviter ex integro ad normam horum principiorum materia de praecedentia Vicarii Generalis, iam nullo modo attendendum est ad obsoletam distinctionem Vicarii assistentis in qualitate, seu melius, in habitu vicariali, et in qualitate, seu potius, in habitu canonicali: vicissim, quum ex hisce principiis, merito Codex negaverit Vicario Generali praecedentiam in clericum charactere episcopali fulgentem, quatenus ipse eodem careat, cessavit omnino quod satis communiter tradebant Auctores (cfr. r. g., Leurenium, *de Vic. Gener.*, q. 41): Vicarium nempe Generalem praecedere ceteris canonicis, tametsi aliqui ex illis consecrationem Episcopalem recepissent.

Ceterum, quod attinet distinctionem vestis vicarialis et vestis canonicalis, haud immerito quis coniiceret eam excogitatam esse ad tollendum altera manu quod altera concedebatur. Tenebant enim Doctores, Vicarium Generalem nisi vestibus canonicalibus indutus suae receptionis occuparet stallum, non lucrare distributiones (cfr. Ventriglia, *Prax.*, Lotter, *De benef.*, I, q. 16, n. 63; Barbosa, *De canon.*, c. 18, n. 32). Quo pacto Vicario Generali *in choro* de facto praecedentiam negabant; nam si Vicarius Gen. non est canonicus, nihil habet *in choro* faciendum: chori enim nomine non intelligitur locus materialis, sed consessus officium divinum in loco chori peragentium. Si itaque explicite Codex Vicario Generali praecedentiam servat *etiam in choro*, eidem illam servat etiam quando ut canonicus, *veste canonicali* indutus ad normam can. 409, ibi praesens est: non enim in choro praesens, sed tamquam absens a choro censeretur iuxta praefatum canonem, si in veste canonicali non accederet.

Resolutio. - Emi Patres S. C. Concilii in plenariis comitiis diei 17 maii, supra enunciatis dubiis propositis, respondendum censuerunt *Ad utrumque: affirmative.* Quam resolutionem SSmus D. N. Benedictus div. Prov. PP. XV, referente infrascripto S. C. Secretario in Audientia insequentis diei 18, approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

NUCERINA PAGANORUM seu SALERNITANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI PHILUMENAE IOANNAE GENOVESE E TERTIO ORDINE S. FRANCISCI.

In civitate Nuceriae Paganorum ortum duxit, sancte vixit pieque obiit, die 12 decembris anno 1864, in aetate viginti et novem annorum, Philumena Ioanna Genovese, e Tertio Ordine Sancti Francisci, cuius corpus in ecclesia Conventus Ordinis Fratrum Minorum, Sanctae Mariae Angelorum dicata, nunc quiescit. Haec Virgo, mente et corpore candida, floruit sicut lilium, suae virtutis fragrantiam undequaque circumfundens, innocentia et poenitentia mirifice consociatis. E piis honestisque parentibus Paulo Genovese et Maria Petrorino in lucem edita, die 29 octobris anno 1835, sacramento baptismi subito regenerata est. Inde ab infantia futurae abstinentiae portendebat indicia et, a ludis puerilibus aliena, solitudinem quaerebat, ubi sola coram Deo orationem Dominicam, salutationem angelicam aliasque preces libentissime ingeminabat. Septennis, irruente imbre per urbem, aquis fere obruta, Deo adiuvante, incolumis evasit. Ad primam Synaxim admissa, etiam ad virtutum incrementa stimulos sensit alacriores. Genitoribus et magistris obediens et subiecta, ita pia et modesta aestimabatur, ut ceteris puellis indigitaretur in exemplum. Rei familiari ac domesticis muniis etiam humilioribus, veluti ancilla, sedulo incumbebat. Sibi suaeque famulae quae, iussu matris, fluentes eius crines ornatius concinnabat, in memoriam revocare solebat Christum, cui crines passi et direpti erant. Simili cogitatione et sensu

ducta, vultum et vestes etiam maculis deprimebat, ut, non mundo et hominibus, sed Deo et Domino nostro Iesu Christo unice placeret. Sanctorum vitas assidua lectione ac meditatione percurrens, maxime delectabatur in gestis sanctae Veronicae de Iulianis, sancti Iosephi a Cupertino et sanctae Rosae Limanae. Quadam die sagum induta, lumbos fune praecincta et Crucifixi simulacrum gestans, occurrit matri eique dicit se ad virtutem Rosae Limanae imitandam vehementer incitari atque in eius fidem et clientelam se conferre, ut tutum in periculis inveniret refugium. Patentibus hisce signis vitae exterioris facile excogitavit aliquam religiosam Familiam ingredi, probe sciens quod, ad perfectionem adipiscendam, ingens in secessu subsidium positum est. Deus tamen aliter disposuit. Tunc, annuente genitrice, castitatis, paupertatis et obedientiae votis se Philumena obstrinxit atque in perpetuum se Deo devovit. Quae quidem vota privatim emissa, deinceps eius conscientiae moderator, Dominicus Ramaschiello, postea Episcopus S. Agatae Gothorum, publice ac rite suscepit in templo S. Matthaei Apostoli. Per fidelem votorum observantiam alacri cursu ad vitae perfectionem et caritatem in Deum intendebat pia Virgo quindecim annos tantum agens; sed illico, tumore ossi in sinistra eius gena suborto et crescente, ita tota ipsius facies intumuit, ut operationem chirurgicam subire debuerit quam, forti animo, absque ullo questu, sustinuit, in Christi simulacrum e cruce pendentis oculis defixis. De accepto sanationis beneficio memor et grata, statim ecclesiam adivit et preces coram SSmo Sacramento in gratiarum actione fundere festinavit. Eius virtus etiam resplenduit, labore assiduo et quotidiano, adsistens fratri suo sacerdoti aegrotanti Vincentio, donec hic, sacramentis Ecclesiae refectus et sororis caritate recreatus, animam exhalavit. Mox ipsa Philumena, sontico morbo correpta, quum nec medici etiam peritissimi, nec remedia praescripta, nec balnea marina Neapoli sumpta, aliquem salutarem effectum obtinerent, inter vehementes cruciatus levamen et solatium caeleste experiebatur a frequenti sacri Convivii communione. Biennio post, quum diutinus et fastidiosus morbus paulum remisisset, tum studio perfectionis, tum pietate, quam inde a teneris annis erga seraphicum Patrem Franciscum ferebatur, Dei Famula permota, Tertio Ordini franciscali nomen dedit, ut, ad humilem Christi eiusque servi fidelis Francisci sequelam, terrena despicere, caelestia acquirere et in amore et amplexu sanctae crucis, omnia, ad patriam peregrinanti adversa, superare contenderet. Seraphico ideo poenitentiae habitu induta, exempla sibi proposita usque ad mortem studuit referre et feliciter expressit per maiorem rerum fluxarum contemptum, animi corporisque candorem,

vitam paenitentem et varia caritatis opera. Interim parenti, lenta paralysi affecto et in lecto decumbenti, per triennium et ultra sine intermissione, veluti angelus, adstitit, atque infirma infirmum et patiens patientem omnigenis modis usque ad ipsius obitum consolari sategit. Tandem Philumena, gravibus et Ipsa ac diuturnis laboribus et morbis fracta et vexata, dum fervido orandi studio atque effusiore in Deum pietate, necnon peculiari in Deiparam Virginem aliosque sanctos Caelites devotionis affectu plena, afflictae carni levamen afferebat et spiritualem quandam dulcedinem degustabat, in aetate adhuc florente, ob vehementiorem inveterati morbi vim ad extremum deducta, Nuceriae Paganorum, die 12 decembris anno 1864, obdormivit in Domino. Licet vita Servae Dei, in suo brevi cursu, tota fuerit abscondita cum Christo in Deo, eiusque virtutes in templo et inter domesticos parietes potissimum eluxerint, tum ex indole puellae, a mundo prorsus alienae, ne contaminaretur, tum ex gravibus et fere continuis infirmitatibus, quibus ipsa et consanguinei sui afflictabantur, nihilominus ad exteros et ad suos praecipue concives eius sanctitatis fama devenit. Post eius vero pretiosum obitum, per frequentiam fidelium ad sepulcrum, per vitae narrationem et lectionem, per imaginum requisitionem et distributionem, accedentibus quoque signis et prodigiis, quae a Deo patrata ferebantur ob interventum eius servae fidelis, haec ipsa sanctitatis fama magis in dies clara et diffusa invaluit, et usque in praesens florida viget in civitate et dioecesibus Nucerina Paganorum, Salernitana, Neapolitana, aliisque locis. Eapropter Processu Ordinario Informativo super eadem fama constructo et ad Sacram Rituum Congregationem transmisso, quum, servato iuris ordine, et peracta revisione scriptorum, omnia in promptu essent, ut ad ulteriora procedi possit, instante admodum Rev. P. Francisco M. Paolini, Ordinis Fratrum Minorum et huius Causae Postulatore, attentisque litteris postulatoriis complurium Rm̃orum Archiepiscoporum et Episcoporum, necnon canonicorum, parochorum, religiosorum ac piarum Congregationum utriusque sexus, praesertim dioecesium Nuceriae Paganorum, Salernitanae et Neapolitanae, aliorumque virorum et mulierum illustrium, rogante etiam Rm̃o P. Seraphino Cimino, ministro generali Ordinis Fratrum Minorum, suo et totius Ordinis nomine, Em̃us et Rm̃us Dn̄us Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, decanus sacri Collegii et eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinario sacrorum rituum Congregationis Coetu, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu ad effectum de quo agitur?*** Et Em̃i ac Rm̃i Patres

sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito, tum voce tum scripto, R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 22 iulii, anno 1919.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Philumenae Ioannae Genovese, e Tertio Ordine S. Francisci, die 23, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

ARGENTINEN.

NULLITATIS MATRIMONII (LEICHTER-KERN)

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno quinto, die 18 novembris 1918, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Maximus Massimi et Iulius Grazioli, Auditores de turno, in causa* Argentinen. - Nullitatis matrimonii, *inter* Annam Kern, *actricem, repraesentatam per legitimum procuratorem ex officio deputatum Sac. Alphium D'Agata, advocatum, et* Maximilianum Leichter, *interveniente et disceptante in causa Rmo Substituto Defensoris vinculi ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Anna Kern, catholica, illicitis indulgens amoribus, filium habuit a Maximiliano Leichter, lutherano. Cum deinde rursus uterum gestasset, a fratre fuit derelicta et ab aedibus alienata. Quare, ut sibi ac proli consuleret, coacta est cum amasio maritale vinculum inire per ritum civilem die 30 ianuarii anni 1902 in civitate Muelheusen, spem fovens contrahendi postea coram Ecclesia. Illic tamen iurgia et contentiones vitam communem agitarunt, quibus post decennium finis impositus fuit per divortium, a civili magistratu obtentum die 1ª decembris 1912. Mulier, suae libertati restituta, die 2 februarii 1914 nuptias pariter civiles contraxit cum Ioanne Bulker, viro catholico. Cupiens praeterea cum eodem matrimonium quoque ecclesiasticum celebrare, a Curia Argentinensi petiit declarationem nullitatis prioris sui coniugii initi cum M. Leichter. Processu ad normam iuris instructo, die 30 iunii 1915 sententia prodiit actrici favorabilis, a qua, appellatione interposita a vinculi vindice apud iudices Metenses, qui, vi indulti apostolici diei 10 iunii 1910, Tribunal secundae instantiae constituebant, isti matrimonium validum declararunt. Primae et secundae instantiae dissentientibus iudicibus, actrix ad H. S. Auditorium provocavit, et hodie tertio causa proponitur disceptanda sub assueta formula dubii: *An constet de nullitate matrimonii in casu?*

Ius quod spectat. - Concilium Tridentinum, in cap. I, sess. XIV, *De reform. matrim.*, decrevit irrita et invalida esse matrimonia, quae non contraherentur coram parocho et duobus aut tribus testibus: decernens insuper ut conciliaris dispositio « in unaquaque paroecia suum robur « post triginta dies habere incipiat, a die primae publicationis in eadem « paroecia factae numerandos ». In locis itaque in quibus non est promulgatum Tridentinum valet matrimonium quacumque forma celebretur, dummodo adfuerit consensus; matrimonium enim facit partium consensus, qui nulla humana auctoritate, neque ecclesiastica, neque civili, suppleri valet (Codex Iuris Canonici, can. 1081, § 1). Quaestio autem institui potest an in iisdem locis contrahentes matrimonium, quod vocant, civile, valide contrahant. Ratio dubitandi ex eo petenda est quod Ecclesia huiusmodi matrimonia constanter reprobaverit. Emus Gasparri quaestioni respondet distinguendo: « Si partes - ait - habiles « sunt iuxta Ecclesiae leges et actum civilem ponentes ante matrimo- « nium coram Ecclesia, intenderint verum matrimonium, actus civilis « est verum matrimonium, non quia lex civilis servata est, sed quia « nihil deest iuxta Ecclesiae legislationem necessarium ad matrimonii « validitatem » (*De matrimonio*, n. 1526, edit. 3ª). Eadem habet Wernz: « Contrahentes sponsi, sive catholici, sive acatholici baptizati, qui lege « tridentina non sunt adstricti in mere civili matrimonii celebratione, « etsi illicitum, tamen validum ineunt matrimonium, dummodo inten- « tionem habeant verum contrahendi matrimonium, neque aliud obstet « canonicum impedimentum: at si civilem tantum velint performare « caeremoniam, quam ex ipsorum intentione sequatur in Ecclesia coram « ministro cultus verus contractus matrimonialis, religiose celebrandus, « omni valore caret matrimonium civile » (*Ius Decret.*, IV, n. 207). Canonistis consonant Moralistae, quorum princeps, in sua *Summ. theol. mor.*, p. III, n. 443, not. I, haec scribit: « Quamobrem si ubi matrimonium « valide contrahitur, et alter ex eis intendant civilem dumtaxat ritum « peragere (quod est praesumendum, quia matrimonium graviter illici- « tum foret) hoc ne intelligi quidem potest ». Hanc doctrinam sequutum fuit nostrum Tribunal in *Colonien.*, 27 augusti 1910, coram Persiani; in *Argentinen.*, 23 februarii 1912, coram Heiner; in *Colonien.*, 10 iunii 1912, coram Mori, etc.

Ad rite vero cognoscendum quodnam fuerit praecise obiectum voluntatis contraentium in ritu civili peragendo, an nempe mera caeremonia vel verum matrimonium, perpendere necesse est personarum, loci ac temporis circumstantias. Ita si agatur de catholicis, qui sua munera religiosa implent, praesumendum est volitum fuisse tantum

ritum civilem prouti talem, non vero matrimonium; tales enim catholicos catholice operari censendum est. A fortiori valet haec praesumptio si consuetudo adest ut coram magistratu mera tantum caeremonia peragatur, et postea in ecclesia matrimonium celebretur; quilibet enim praesumitur sese conformari consuetudini loci, ubi agit. Cohaerenter ad haec S. C. Concilii, die 12 augusti 1882, nullum declaravit matrimonium initum Londini a quadam Maria catholica cum quodam Paulo graeco-schismatico. Quam decisionem referens Card. Gasparri, in opere cit., n. 906, haec adnotat: « Petitio nullitatis pluribus innitebatur capi- « tibus, sed putamus rationem decidendi hanc fuisse. Maria scilicet « coram magistrati civili vulgo *Registras* non intendit verum matrimo- « nium, sed sponsalia. Id suadebatur ex eo quod in Gallia, ex consueta « catholica educatione receptisque moribus, omnes retinent civilem actum « non esse verum matrimonium, uti iudex Parisiensis testabatur, et « praeterea id satis probabatur ex depositione tum Mariae, tum etiam « Pauli, quam alii quoque testes confirmabant ».

Modo ad factum. - Cl. Wernz (loc. cit., n. 163 in fine) animadvertit in aliquibus regionibus, quam ipse enumerat, iampridem a fide catholica alienis, postea sive per expressam publicationem, sive per longevam observantiam caput *Tametsi* in aliqua parochia publicatum fuisse, ut accidit Argentorati inde a tempore Ludovici XIV, Baltimorae, Berolini et *in civitate Muelheusen*, quibus tamen in locis « soli catholici lege « irritante Concilii Tridentini ligabantur; immunes vero erant omnes « acatholici baptizati, etiamsi cum parte catholica contraherent mixtum « matrimonium ». Notandum ulterius est in Germania catholicorum opinionem esse communem, matrimonium mere civile non esse verum et proprie dictum matrimonium in sensu christiano. Hoc asseritur et fuse probatur in *Argentinen.*, 23 februarii 1912. Quod intelligendum est non solum de matrimoniis, quae a catholicis contrahuntur, sed de matrimoniis quoque mixtis: quidquid enim sit de parte acatholica, pars catholica in iisdem adiunctis invenitur ac catholici omnes; quae proinde, si suis officiis satisfaciat, nulla ratio est ob quam, quoad eius consensum, iudex non debeat uti normis communibus pro matrimoniis catholicorum. Hoc tenuerunt iudices primae instantiae, in qua legitur « esse « populo christiano persuasum ... contractum civilem non esse matri- « monium validum »: et testatur parochus Holb a iudicibus eiusdem instantiae excussus: « A mon avis - ait - cette idée de la nécessité d'un « mariage catholique est l'opinion générale parmi nos gens. Dans ma « paroisse j'ai beaucoup de mariages mixtes clandestins, et les catho-

« liques sont tous très étonnés quand je leur dis que leurs mariages « mixtes clandestins peuvent être valides ».

Neque contrarium evincunt verba, quae leguntur in epistola S. U. I. Archiepiscopo Colonien. diei 2 iulii 1892: « Praesumptio stat non pro « nullitate, imo vero pro validitate utrorumque matrimoniorum (i. e. « mixtorum, sive civiliter, sive coram ministro acatholico clandestine « contractorum), quae ibidem a iure tridentino eximuntur ». Etenim 1) dicendum S. Congregationem memorata declaratione nulli respondisse quaestioni, quae fuerit sibi ab Archiepiscopo Coloniensi proposita, eamque declarationem in ea parte epistolae reperiri, in qua praefatum Archiepiscopum monet deterrendos esse fideles ne matrimonia mixta celebrent; proinde non agitur de vera ac proprie dicta decisione iuridica. Nec 2) S. U. Inquisitio absolute omnino statuit in dubio semper standum esse pro validitate matrimoniorum mixtorum, quae fuerint civiliter contracta. Etenim post relata verba legitur « et in casibus dif- « ficilioribus recurrendum ad S. Sedem », quod inutiliter additum fuisset si semper in dubio pro validitate dictorum matrimoniorum standum esset. Praetereundum tandem non est quod citata declaratio ad summum respiceret et valeret pro Archidiocesi Coloniensi, attento quod in hac Archidioecesi, sicut et in dioecesibus Trevirensi, Paderbornensi et Monasteriensi, ex dispositione Pii VIII, diei 25 martii anni 1830, permissum fuerit, ut matrimonia mixta non reservata forma tridentina contrahi deinceps valide possent, unde praesumptio oriri potuit catholicos in genere rescire matrimonium quandoque, seu certis in rerum adiunctis valere etiam coram Deo, etsi in facie Ecclesiae non fuerit celebratum.

Hisce prae oculis habitis, praesumendum est Annam Kern voluisse coram magistratu civili meram caeremoniam peragere, nam catholica erat, nec officia religionis negligebat; parochus enim testatur: « Ils « (Anna Kern et I. Bulker) accomplissent leurs devoirs de chrétiens « autant qu'ils peuvent le faire ».

Praesumptioni favent acta processualia. Etenim actrix in suo libello introductivo declarat: « Quoique nous cohabitions, je n'ai jamais con- « sidéré ce mariage comme valide, et aussi après le mariage civil ». Quare sponsum perducere volebat ad matrimonium coram Ecclesia celebrandum. « J'essayais d'amener mon mari à faire bénir notre mariage « à l'Eglise catholique, mais sans aucun succès ». Quod confirmat in depositione iurata coram iudice. Ait enim: « Je savais que le mariage « civil ne suffisait pas pour constituer un mariage valide... Je lui (i. e. « Leichter) ai dit que ce n'était pas bien de vivre ensemble de cette « manière, si nous ne nous marions pas à l'Eglise. Je croyais toujours

« pouvoir encore l'amener à le faire: mais lui se moquait de moi ». Fidem praebendam esse mulieris depositioni affirmat parochus, qui ad quaesitum: « Tenez-vous dignes de foi Monsieur Burckel et Anna « Kern », respondit: « Oui je les crois dignes de foi; car ils auraient « facilement pu donner des réponses plus favorables ».

Depositio actricis firmatur a testibus. Ita praefatus parochus ait: « J'avais vraiment l'impression que, dès les commencements, elle (Anna) « était vraiment persuadée d'elle-même que son mariage civil n'était « valide ». Andreas autem Glotz, interrogatus: « Etes-vous personnelle- « ment convaincu qu'Anna Kern a considéré comme invalide devant « Dieu son mariage contracté à la mairie? », respondit: « Oui ». His accedunt duae mulieres ab actrice adductae. Prima, i. e. Emma Diener-Stoekli, haec habet: « Quand ils avaient des disputes, Madame Kern « disait souvent à son mari: " Je suis libre, je puis de nouveau te quit- « ter „ ». Altera autem, i. e. Lina Meier: « Quand ils se disputaient, « Madame Kern disait souvent à son mari, qu'elle pouvait de nouveau « le quitter, puisque elle n'était pas mariée à l'Eglise ». Iamvero ratio ab Anna adducta, ob quam poterat a Maximiliano divertere, nullam vim haberet, si sponsa putasset contractu civili cum eo inito verum matrimonium contraxisse.

Opponit Rev. Substitutus vinculi defensoris, quod dubitari potest an anno 1912, « quo civile foedus cum Maximiliano Leichter Anna con- « traxit, illa revera hanc opinionem habuerit ». At concedimus praefatas depositiones, in se tantum inspectas, non probare voluntatem actricis tempore quo civiliter nupserit; at denegandum non est quod, inspectis iis, quae matrimonium subsequuta fuerunt, iure meritoque deduci potest, quaenam fuerit ipsius actricis mens in matrimonii celebratione.

Obiicitur deinde incredibile fere esse Annam matrimonium civile nullum reputasse et per integros decem annos cum viro cohabitasse, non obstantibus verberibus, aliisque vexationibus, quibus subiiciebatur. At haec omnia nec probant, nec praesumere faciunt Annam retinuisse validum contractum civilem. Etenim ipsa, a fratre derelicta et e domo expulsa, censuit non posse aliter suae egestati consulere, quam cum proprio amasio instaurare cohabitationem, quae, si ritu civili tantum, non autem ecclesiastico, inita fuit, hoc unice a viri reluctantia repeti debet, uti supra dictum est.

Post haec inutiliter prorsus affirmatur Annam Kern laborasse errore iuris circa validitatem matrimonii civilis, qui error nec opponitur consensui matrimoniali, nec nuptias irritat. Nam matrimonium in specie invalidum et nullum dici debet non ex errore iuris, quo Anna labora-

bat, sed ex pluribus circumstantiis, quae, insimul iunctae, demonstrant non adfuisse consensum maritalem.

Quibus omnibus rite diligenterque perpensis, Nos infrascripti Audi tores de turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus et definitive sententiamus *constare de matrimonii nullitate in casu.*

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum Canonum et praesertim cap. 3, sess. XXV, *De reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, 18 novembris 1918.

Guilelmus Sebastianelli, Decanus, *Ponens.*
Maximus Massimi.
Iulius Grazioli.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 30 decembris 1918.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

La mattina di martedì 8 luglio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Preparatoria,* nella quale, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e dei Consultori teologi componenti la medesima, si è discusso il dubbio intorno al martirio, la causa del martirio e i segni o miracoli dei Servi di Dio Carlo Luanga, Mattia Marumba e Compagni, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede nell'Ouganda, nel Vicariato Apostolico di Victoria-Nyanza.

Martedì 22 luglio 1919, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei S. Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di beatificazione, ossia dichiarazione del Martirio, dei Servi di Dio Friacrio Tobin da Kilkenne e Giovanni Battista Dowdall da Ultonia, dei Minori Cappuccini, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede in Irlanda;

2) introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione della Serva di Dio Filomena Giovanna Genovese, Terziaria Francescana;

3) intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Pietro Casani, sacerdote professo dei Chierici regolari delle Scuole Pie;

4) intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Pussepin, Fondatrice delle Suore della Presentazione di Maria Ssma di Tours;

4) e parimenti intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Giuseppa Rossello, Terziaria Francescana, Fondatrice delle Figlie della Misericordia in Savona.

Martedì 12 agosto 1919, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Gaetano Bisleti, Ponente della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Vincenza Gerosa, Confondatrice dell'Istituto delle Suore della Carità in Luere, diocesi di Brescia, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria,* nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dalla stessa Venerabile Serva di Dio.

S. CONGREGAZIONE PER LA CHIESA ORIENTALE

DIFFIDA

È venuto a notizia di questa S. Congregazione che un certo P. Nicolas, di rito copto, va raccogliendo elemosine « per gli orfani orientali e per le chiese distrutte dai turchi ». Si rende noto agli Eccmi Vescovi che il predetto P. Nicolas è persona del tutto sconosciuta alla S. Congregazione *pro Ecclesia Orientali,* nè dalla medesima ha avuto alcuna autorizzazione a questuare. Qualora però la carità dei buoni fedeli volesse venire in aiuto dei poveri copti, potranno le Curie rimettere le elemosine raccolte alla Segreteria della S. Congregazione *pro Ecclesia Orientali* (piazza Scossacavalli, 65), la quale, essendo bene informata delle condizioni di quei cristiani, potrà distribuire i soccorsi là dove se ne sente maggiore il bisogno.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

30 luglio 1919. L'Emo signor Cardinale Gaetano Bisleti, *Protettore della Congregazione delle Umili Figlie del Monte Calvario.*

» » » L'Emo signor Cardinale Oreste Giorgi, *Protettore della Congregazione delle Figlie Povere di S. Giuseppe Calasanzio.*

» » » Il Revmo P. Luigi Bondini, segretario generale dei Minori Conventuali, *Consultore della Sacra Congregazione del Concilio.*

1 agosto » L'Emo signor Cardinale Andrea Frühwirth, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Sant'Agnese, che hanno la Casa Madre a Fond du Lac.*

» » » L'Emo signor Cardinale Donato Sbarretti, *Protettore dell'Istituto delle Suore di Carità di Halifax.*

22 » » Il Revmo P. Augusto Sordet, Redentorista, *Consultore della Sacra Congregazione dei Religiosi.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

20 luglio 1919. Mons. Alessandro Mac Kintosh, della diocesi di Argyll.
22 » » Mons. Patrizio Morris, dell'archidiocesi di S. Andrea ed Edimburgo.
30 » » Mons. Tommaso Alessio, dell'archidiocesi di Benevento.

Prelati Domestici di S. S.:

16 maggio 1919. Mons. Pietro M. Cauley, della diocesi di Erie.
29 luglio » Mons. Giuseppe Stillemans, residente a New York.
1 agosto » Mons. Giuseppe Stambulie, corepiscopo del Patriarcato Antiocheno dei Siri.
» » » Mons. Giuseppe Giorgi, corepisc. del medesimo Patriarcato.
» » » Mons. Efrem Hicari, corepisc. del medesimo Patriarcato.
» » » Mons. Raffaele Gibri, corepisc. del medesimo Patriarcato.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell' Ordine Piano:

1 agosto 1919. Al sig. Giulio De Galarza y Perez Castañeda, conte di Galarza, Ministro di Spagna nel Perù.

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 luglio 1919. Al sig. Antonio Cordes, della diocesi di Paderborn.
2 agosto » Al sig. Maurizio Guglielmo Van Vollenhoven, Ministro di Olanda a Bruxelles.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 agosto 1919. Al sig. cav. Ernesto Soenens, dell'archidiocesi di Malines.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

24 luglio 1919. Al sig. Edoardo Isphording, della diocesi di Paderborn.
25 » » Al sig. Enrico Ludovico Pietro Agostino Berends, della diocesi di Breda.
31 » » Al sig. Guglielmo Adriano Beukers, della dioc. di Harlem.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

29 luglio 1919. Al sig. Alfredo Giuseppe Radelet, capitano comandante dell'esercito Belga.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

7 agosto 1919. Al sig. dott. avv. Michele Perea, dell'archid. di Montevideo.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

28 luglio 1919. Al sig. Gonzalo Saverio D'Almeida Garret, della diocesi di Portalegre.

9 agosto » Al sig. Antonio Dreesmann, dell'archidiocesi di Utrecht.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

11 giugno 1919. Al sig. Giulio Peruzzi, dell'archidiocesi di Firenze.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

30 settembre 1918. Mons. Francesco Salesio Matwykiewicz, della diocesi di Premislia.

29 gennaio 1919. Mons. Stefano Skoczinski, della diocesi di Cracovia.

7 giugno » Mons. Ignazio Klopotowski, della diocesi di Lublino.

26 luglio » Mons. Pietro Giurazza, della diocesi di S. Angelo de' Lombardi e Bisaccia.

29 » » Mons. Edoardo Quaranta, della diocesi di Montecassino.

» » » Mons. Pietro Paolo Ceratto, della diocesi di Cuneo.

» » » Mons. Ermenegildo Pellegrinetti, dell'archidiocesi di Lucca.

1 agosto » Mons. Filippo Monti, della diocesi di Bergamo.

4 » » Mons. Giacinto Piñeiro y Soto, dell'archidiocesi di S. Giacomo di Compostella.

7 » » Mons. Ambrogio Martinez Lozano, della diocesi di Cadice.

» » » Mons. Antonio Vilaplana y Forcado, della diocesi di Vich.

» » » Mons. Giovanni Rogers, dell'archidiocesi di S. Francisco in California.

1 agosto 1919. Mons. Filippo O' Ryan, della medesima archidiocesi.
19 » » Mons. Riccardo Bartoloni, dell'archidiocesi di Firenze.
» » » Mons. Enrico Infalt, della diocesi di Lussemburgo.
» » » Mons. Stanislao Adamski, dell'archidiocesi di Gnesna e Posnania.
23 » » Mons. Nehmatalla Tohmé, dell'archid. Maronita di Cipro.
» » » Mons. Nehmatalla Asmar, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Nehmatalla Aad, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Giuseppe Hayek, della medesima archidiocesi.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

29 gennaio 1919. Mons. Rodolfo Wimmer, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Mons. Ferdinando Heinz, della medesima archidiocesi.
24 aprile » Mons. Gonçalo Casimiro Nogueira, del Patriarcato di Lisbona.
19 maggio » Mons. Federico Pesendorfer, della diocesi di Linz.
» » » Mons. Enrico Binder, della medesima diocesi.
9 agosto » Mons. Baldassare Hofer, della diocesi di Secovia.
» » » Mons. Mariano Castel y Moya, della diocesi di Teruel.

NECROLOGIO

31 luglio 1919. Mons. Domenico Gasparo Lancia di Brolo, arcivescovo di Monreale.
14 agosto » Mons. Romolo Molaroni, vescovo di Macerata.
24 » » Mons. Vincenzo Tasso, vescovo di Aosta.
Mons. Efrem Giesen, vescovo titolare di Palto, Vicario Apostolico dello Scian-ton settentrionale (Cina).